

TOPRAK

Aylık Ülkü Dergisi

BU SAYIDA

Prof. Dr. Cezmi Türk
Nejdet Sançar
Kemal Göksel
Prof. Abdülkadir İnan
Doç. Faruk K. Timurtaş
Yavuz B. Bakiler
Dr. Mehmet S. Aygen
Zübeyir Koç
Tahsin Ünal
S. Çetin
Çavuşoğlu
Eroğlu
Darendelioglu

Sayı : 67
1 HAZİRAN 1960
50 Kuruştur

TOPRAK

Aylık Ülkü Dergisi

Sahibi

ve

Bu sayıda yazı işlerini
filen idare eden

Darendelloğlu
ILHAN EGEMEN

Baş Yazarı :

Prof. Dr. CEZMİ TÜRK

Dalmlı Yazarları :

Prof. Dr. Şakir Berki
Prof. Abdülkadir İnan
Arif Nihat Asya
Nejdet Sançar
Hikmet Tanyu
Ziya İlhan Zaimoğlu
Cemal Oğuz Öcal
Enver Tuncalp
M. Said Çekmegil
Ziyaeddin Babakurban
Yücel Hacaloğlu
Ali Said Yüksel

Idarehane :

Beyazıt, Aydın Saray No. 17
Telefon : 22 47 28

Muhabere Adresi :

Posta kutusu 30 — Beyazıt - İst.

Bu sayının teknik yardımcısı :

Z. Babakurban

Abone :

Senelik 6 lira
Memur - Subay - Talebeye 5 lira.
6 aylık istisnasız 3 lira

Basıldığı yer :

Beyazıt Matbaası

EZELİ KİN

Barışı severim, severim ama
İçimde kini var. kini Moskof'un!
İsmini andıkça kokar burnuma
Bir gün dökülecek kanı Moskof'un!

Estikçe içimde Türklük rüzgârı,
Gözüm Kafkaslara takılıp kalır.
Yurdumda açmışken barış baharı,
İçimi bir savaş arzusu alır!

Derim: «Kalkıp Kafkaslara varalım!
Orada bizleri bekleyenler var...
Moskoflardan öcümüzü alalım...
Pençesinde imdat isteyenler var!»

Henüz kurumadı Macar'ın kanı,
Moskof'un döktüğü o kanlar benim!
Ezdikçe binlerce masum insanı,
Bir kat daha arttı Moskof'a kinim!

Ey Dünya! Daha ne bekliyoruz biz?
İnsanlığın harap olmasını mı?
Aynı gaye için birleşmeliyiz,
Türk'ü, Fransız'ı, Amerikan'ı!...

Hakkın bir değişmez kanunu vardır,
Zulmeden payidar olamaz asla!
Benim damarımda Türk kanı vardır,
Ettiğini bırakmam Moskof'a!...

Uğur OKAY

Atatürkü benimsemekle
Sahtekârlığın zirvesine
ulaşmış olan SOLCU
sapıklara karşı

Türk
Milliyetçilerinin
Kalemiyle

ATATÜRK

Toprak yayınları arasında
ÇIKIYOR ...

BU GÜNÜN VAZİFESİ

PROF. DR' CEZMİ TÜRK

Dünyaca bilinen bir hakikattir ki, insan topluluklarını: bilhassa sınırlı oldukları zamanlarda büsbütün tahrik etmek ve radar dalgaları gibi hızla yayılan heyecanlarını ateşlendirmek gayet kolaydır.

Eöyle ruh halleri içinde bulunan insanlarda duygular bütün orta beyindeki süzgeçleri aşar, beynin kabuk kısmındaki irade ve muhakeme firenleri de işlemez olur.

Bilhassa büyük şehirlerde olan toplulukları, zâten sınırları günlük hayatın yıpranışları ile yorulmuş olan insanları ve hele gençleri heyecan fırtınaları içinde coşturmak, yürütmek ve hattâ hatır ve hayallerinde bile olmayan kötü ve kanlı işlere dahi karıştırmak ve sürüklemek çok kolaydır.

Onlara hitap ederken, böyle topluluklara karşı hareket ederken çok dikkatli ve itinalı olmak gerektir. Bu yolda tehyic de, tedhiş de aynı kötü rolü oynar. **Olmadık ve beklenmedik işler ve olaylar olur.**

Bu bir nevi sosyal psikoz halidir. Buna halka hitab edecek büyük, küçük, genç, ihtiyar her hatibin çok dikkat ve itina etmesi lâzımdır. Ve bu birinci derecede bir insanlık ve vatandaşlık vazifesidir.

Böyle heyecan fırtınaları içinde konuşan hatipler topluluğun bu sâri tesirinden kendilerini korumalı, kurtarmalı, irade ve ideallerinin kudret ve asaletini göstermelidirler.

Tıpkı bunun gibi, bilhassa heyecanlı zamanlarda basına ve sütun yazarlarına düşen vatandaşlık vazifesi de büyüktür. Onlar da heyecanlı toplumlara hitabeden **HATİPLER** durumunda olduklarını iyice hatırlar ve takdir ederlerse millet ve memlekete karşı olan evlâtlık vazifelerini iyfa etmiş olurlar. Aksi takdirde harcanan mürekkeplerden çok daha fazla kan dökülmesine sebep olabilirler.

Basının başında ve içinde bulunan vatandaşların da en başta gelen vazifeleri millet içinde kardeş kanı dökülmesine sebep veya vasıta olmamalıdır. Bu günün vazifesi budur. Bir kaç aydan beri bu köşecikte söylüyoruz ve söyleyeceğiz.

ANAYURDUMUZU kardeş kanı ile boyamaktan sakınalım. Aksi takdirde bu asil, bu mazlum ve bu mübarek milletin evlâtları değil, düşmanları olma durumuna düşeriz.

Kibar İhtilâl

Avukat
Kemal Göksel

Bir İngiliz gazetesi Türkiyedeki idare değişikliğini «KİBAR İHTİLÂL» deyimi ile târif ve ifade etmiştir.

Hakikaten kahraman ordumuz her türlü siyasi tesirden azâde olarak, »partileri, içine düştükleri uzlaşmaz durumdan kurtarmak ve partilerüstü tarafsız bir idarenin nezaret ve hakemliği altında, en kısa zamanda âdil ve serbest seçimler yaptırarak, idareyi hangi tarafa olursa olsun, seçimi kazananlara devir ve teslim etmek amacıyla» bu harekâta teşebbüs etmiş ve bu teşebbüsü kan dökmeden, en müsbet ve en ideal şekilde sonuçlandırmaya muvaffak olmuştur. Onun için, yüreklerimiz serin, gönlümüz ve ruhumuz ferah ve aydınlıktır.

İdarenin fiilen ele alınmasından sonra, neşredilen tebliğlerde, Cumhuriyet ve anayasayı da, korumak ve kurtarmakla vazifeli bulunan Türk ordusunun, daha fazla kardeş kanı dökülmesine mâni olmak ve Türk Demokrasisini, içine düştüğü çıkmazdan çekip çıkarmak maksadıyla bu işi yapmak mecburiyetinde kaldığı ve bunun dışında başka hiç bir gaye güdümediği belirtilmektedir ki, bu ifade, demokrasimizin şimdiden aydınlık istikbalini müjdeliyen parlak bir nişânedir.

Orgeneral Sayı n Cemal Gürsel'in beyanatı olan ve sık sık neşredilen çeşitli tebliğlerden sonra, içimizdeki bütün endişe ve tereddütler tamamen zâil olmuş, gönlümüz, ruhumuz sevinç

Devamı 18 de

C. Gürselin neşredilmemiş bir yazısı

Evvelâ milliyetçi ve memleketçi olunuz. Amma sözde değil yürekten olunuz. Onları seviniz, ağızınızla değil, kalbinizle, vicdanınızla, irfanınızla seviniz ve sayınız. Bu hislerle siz, ona en ufak fenalık yapılmasına asla razı olamazsınız. Çalışkan olunuz, çok çalışkan olunuz, bence ahlakın hattâ imanının temeli çalışmaktır. Tanrı daimi yaratma halindedir. Onun bir nefhasını hamil olan insanın da Tanrı'sına imtisal etmesi lâzımdır ve mukaddes bir vazifedir.

Dürüst ve gerçekçi olunuz. İcabında gerçekleri söylemekten çekinmeyiniz. Millet ve memleket menfaatleri mevzu-bahis olunca, kendi menfaatlerinizi ne kadar büyük olursa olsun gözünüzü kırpmadan feda etmesini biliniz.

Türk genci! Büyük ol! İrfanıyla iz'anıyla vicdanıyla büyük ol! Sana bu yakışır, çünkü sen tarihlere sığmayan bir milletin çocuğusun. Düşünceleriniz temiz, hareketleriniz asil olsun! 26 - 10 1959 Orgeneral CEMAL GÜRSEL

Milli Şuur

Nejdet SANÇAR

Bir insan yaşamak için havaya ne kadar muhtaçsa, bir cemiyet de hayatını devam ettirebilmek için milli şuura o derece muhtaçtır. Çünkü milli şuur da, milletlerin mânevî havasıdır.

Milli şuur, milletler için bir ışıktır. Bu ışığa sahip olan milletler, yollarındaki tehlikeleri ve ârızaları kolaylıkla görürler.

Milli şuurla ışıklanmış ülkelerde hainler barınamaz. Baykuşlar, güneşten gözleri kamaşarak nasıl hareketsiz kalırlarsa; hainler de milli şuur ışığından öylece bunalır ve sinnerler.

Milli şuur, cemiyet hastalıklarının tedavisinde en tesirli ilâçtır. Onun bulunduğu ülkelerde cemiyet mikropları kolay kolay yaşyamaz. Bu sebeptendir ki milli şuura sahip cemiyetlerde haksızlık, adaletsizlik, iltimas, rüşvet gibi içtimâî hastalıklar göze batmıyacak kadar azdır.

Milli şuurun nuru ile yol almakta olan cemiyetlerde, milletlerin insanlık haklarını çiğnemek cesaretini gösterecek devletliler türeyemez. Türese de, böyle bir harekete girişir girişmez, milli şuurun sert şamarıyla yıkılır.

Bir milletin içinde, şahsî ihtirasları uğruna devlet otoritesini ve cemiyet düzenini sarsmak ve hattâ yıkmak isteyenler çıkarsa, onların karşısına dikilecek en aşılmaz set, milli şuurdur. Ve böyleleri, eğer bu yanlış yoldan dönmiyecek olurlarsa, milli şuur, onları bir daha bellerini

doğrultamıyacak bir şekilde yere vurur.

Milli şuurla dolup taşan memleketlerin insanların kafalarında sadece büyük içtimâî meseleler ve milli dâvalar bulunur. Böyle ülkelerde ve böyle ülkelerin insanların da küçük şahsî hesaplar için büyük cemiyet meselelerini çiğneyip geçmek düşüncesine rastlanamaz.

Bir cemiyet geri kalmışsa; bir cemiyette, milli hayatı tehdit eden fikirler alabildiğine yayılabiliyorsa; bir cemiyetin insanları hayatta gaye olarak sadece para ile eğlenceyi bilen yaratıklarsa, orada milli şuur yok demektir.

Milli şuur, insanları bir kemik ardından koşan zavallılar olmaktan kurtaran büyük bir mânevî kuvvettir. Ancak bu büyük manevî kuvvet sayesinde ki, insan cemiyetleri bir topluluk ve hattâ bir kuru kalabalık olmaktan çıkıp bir millet haline gelebilirler.

Sözün kısası, milli şuur, insan cemiyetleri için öyle bir penisilindir ki, bu penisilinin zerkesildiği cemiyet gövdelerinde, gövdeyi içinden kemirmeye çalışan bütün mikroplar yok olur ve gövde dimdik ayakta kalır.

Solaklar

8.ci kitabımız basılıyor.

İslâm Türklerde Şamanizm

Kalıntıları

PROF. ABDÜLKADİR İNAN

1 — Malûmdur ki, eski Türkler yer, su, gök, dağ, orman gibi tabiata taparlardı. Fakat bu tapılan TAPINAKLARIN hepsi canlı sayılırdı. Altay şamanlığını tetkik eden Rahip Verbitskiy, Altaylıların tabiata tapmalarını ve tabiat hakkındaki nazarlarını şöyle izah ediyor:

«Altaylıların dağa, suya ve umumiyetle tabiata tapmalarını ve onlara nazarlarını izah çok güçtür. Dağ - ilâh (daha doğrusu ruh) şu göre görünen dağ mıdır, yoksa dağın sahibi (idisi) olan ruh mudur? Altay şamanilerine göre dağ, su vesaire bizim anladığımız gibi tasavvur edilmez - «dağ» ruh sahibidir, canlı bir ilâh'tır».

Filhakika şamanistlere göre esen rüzgârın çıkardığı ses, dağlardaki yankı, suların çırçırı hep manalı sözlerdir. Bunları fânî insanlar anlamıyorlarsa da gökten ülüş alan kamlar anlarlar.

Şüphesizdir ki tefekkür inkişaf ve tekâmül ettibçe «dağ - ilâh» mefhumu ikiye ayrılıyor: 1) Dağ tek başına «ilâh» değildir, dağ ruhun makamıdır, 2) Ruh müstakil bir varlıktır.

İşte bu ayrılma islâmiyeti kabul eden Türklerin bu şamanî akideyi muhafaza etmeleri için kolaylık göstermiş ve islâmiyetin cin ve melek hakkındaki akideleri de bu eski şamanî akideyi devam ettirmeğe zemin hazırlamıştır.

Şimal - şarkî ve şark islâm Türklerinin «orman iyisi», «üy iyisi» (ev sahibi) gibi akideleri, su dökerken «burada iyi saatte olsunlar vardır» diye bir dua okumaları veya selsenmeleri hep bu eski akidenin kalıntılarıdır.

II — UÇUKLAMA : Bütün türk kavimlerinde dudaklarda peyda olan kabarcıklara «uçuk» denir. Şamanî akideye göre bu «uçuk» ruhların darılmasından ileri gelmektedir. Bunun tedavisi ateş ile - bilhassa çakmak taşından istihsal edilen ateşle - «uçuklamak» tır. Bazen bir fincana su doldurarak «UÇUK» lu adamın başı üzerinden evden dışarı ser-

perler, «Git! Çık!» diye bağırlarlar.

İşte hurafede İslâm Türklerinin cahil tabasında hâlâ yaşamaktadır. Kültür iytibariyle daha yüksek olan tabakalarda bile «Uçuk» adını muhafaza etmektedir. Halbuki şamanî akideye göre «Uçuk» adını yağlı ağızını yalayan bir ruhtur.

III — GÖÇÜRME : (Nakletme) âdeti. Eski şamanî akideye göre insanı hasta eden «ruh» u kamin marifetiyle başka bir şeye nakletmek (göçürmek) kabildir. Bu akide Türemizm devrinin en iptidai merhalesine ait bir hürafedir.

Doğu islâm Türklerinde bu akidenin son zamanlara kadar bütün kuvveti ve iptidai şekliyle yaşadığı görülmekteydi. Anadolu Türklerinde bu hurafenin şakolarak yaşadığını «baştan çevrilip verilen sadaka» da görüyoruz. Meselâ bir arkadaşı «yahu, şunu bana versene!» diye ısrar ederse «haydi başım sadakası olsun!» diye kafayı dolaştırıvererek şaka edenleri görüyoruz. Bu da şamanizmin bir kalıntısıdır.

Bunlara benzer birçok âdet ve inanmalar vardır ki iptidai şamanizmin devrinden beri muhtelif şekiller alarak muhtelif kültür merhalelerinde devam ederler. «Muska»ların Budist, manihest, müslüman Uygurlarda kelimeler ve formüller değiştirilerek devam ettiğini biliyoruz. Bu FETİŞİZM devrinin bıraktığı hürafedir. Bunun menşei Babil - Asur ve Mısırın en eski devirlerinde görülür. Muhtelif dinler, mezhepler, tarikatlar, feylesoflar, tabiat âlimleri her devirde bu akidelerle mücadele etmişlerse de insan topluluğu bu gibi hürafeleri yeni talimatlara göre değiştirilerek muhafaza etmekte ısrar etmiştir. İnsan topluluğunun ruhi hâleti bu bakımdan bir muamma teşkil eder. Sovyetlerin resmi gazetelerinden birinde «Allahsızlar Cemiyeti»

Devamı 18 de

Fatihin Şairliği

— Doç. Dr. Faruk K. Timurtaş —

İstanbul'un büyük Fatihî Sultan Mehmed, yüksek vasıflı bir kumandan ve devlet adamı olduğu gibi ilim ve san'at sahalarında da at koşturmuş, değerli bir kültür ve gönül adamıdır. Bir çok Osmanlı Padışahları gibi o da şiirler yazmıştır. Avnî mahlâsını kullanan şairin, bir küçük divan meydana getiren şiirleri bugün elimizde bulunmaktadır. Bir çok şiirlerinin henüz elimize geçmediği anlaşıyor.

Fatih devri, Türk edebiyatı tarihinde önemli bir merhale teşkil eder. Ahmed-i Dâî, Şeyhî gibi büyük ustaların yetişmesi ile daha II. Murad zamanında esaslı bir gelişme gösteren divan şiiri, Fatih çağında başta Ahmet Paşa olmak üzere Melihî, Cemalî, Safî, Konyalı Nizami gibi sanatkârlar elinde gerçekten parlak bir dereceye erişmişti. Sayılar: hayli kabarıklık olan bu devir şairleri içinde onların hâmisî olan Sultan Fâtih'e de küçümsenmeyecek bir yer ayırmak gerektir.

Fatih devri, Türk dili tarihi bakımından da çok dikkat çekici bir manzara göstermektedir. Arapça ve farsça kelime ve terkiplerden faydalanmağı 14. yüzyılın sonlarına doğru geniş ölçüde arttıran divan edebiyatı dili 15. yüzyılın sonunda artık tamamiyle teessüs etmiş bulunuyordu. 15. yüzyılın ilk yarısı, Eski Anadolu Türkçesi ile klâsik Osmanlı şiir dili arasında bir geçiş devri teşkil etmektedir. Bu devir eserlerinde, eski Anadolu Türkçesinde bulunan daha önceki yazı dili kalıntısı kelime ve gramer şekilleri görüldüğü gibi, arapça ve farsça kelimelere de daha bol rastlanmaktadır.

Fatih'in şiirlerinde de, arkaik sayılabilecek kelimeler ve şekiller zaman zaman göze çarpıyor. O da yazı dilinin umumî akışına uymuş bulunmaktadır. Şiirlerinin taşıdığı türkçe unsurlar çağdaşlarınkinden az değildir.

Fatih, divan şiirini meydana getiren mazmunlar âlemini iyice tanımakta, onları rahatça ve kolaylıkla kullanabilmek-

tedir. Mazmun ve imaj gibi şiir unsurlarını tasarruftaki başarısı hiç te küçük değildir. Bir kaç örnek göstereyim. Şu beyitte «diş - inci» münasebeti güzel bir şekilde anlatılmıştır:

Dişleründür ağlamakla gözyaşından
umduğun.
Dür-i şehvâr oldu ancak egr-i nisândan
umûd.

Ahmed-i Dâî ve Şeyhî'nin eserlerinde olduğu gibi, Fâtih'in şiirlerinde de mazmunların kullanılışı, henüz açık imâlara ve kelime münasebetlerine dayanmaktadır. Beyitlerin girift bir hâl alması, bir kaç mazmunu tek kelimelik imâlarla bir arada kullanmak suretiyle mâna teksifi gibi haller, daha sonraki yüzyıllarda, bilhassa 17. yüzyıldan itibaren görülmektedir. 15. yüzyıl divan şiirinde mazmunların çok âşikâr şekilde hakkındaki sözlerimize Fâtih'ten rastgele aldığımız şu beyit de delil olabilir:

Yüzünle zülfünü giceyle güne nisbet idüp
Devamı 14 de

BİR ÖLÜNÜN MEKTUBU

— V —

Mustafa Ateş'e

Serin bir rüzgârla beraber gelen
Kanatsız bir ölüm meleği gördüm
İkinci bir defa ölmek olsaydı
Uğruna ölürdüm.

İlk göz ağrım gibi aldı gönlümü
Düştü iki yanına iki çelimsiz elim.
Bir ateş yaktı içimi bilemezsiniz.
Param parça, dilim dilim.

Anladım çare zor gönül derdine
Kendi türlüğüne azdıkça azdı.
Yaktım teker teker hâtıraları
Yakmasam olmazdı...

Yavuz Bülent BÂKİLER

Kızıl Materyalizme Karşı Manevi Silâhlanma

Dr. Mehmet Saadettin AYGEN

Felsefî bir meslek olarak doğduğu halde sonradan mütecaviz emeller elinde bir propaganda âleti haline gelerek insanlığı tehdide başlayan kızıl materyalizme karşı hür dünyanın maddeten silâhlandığı şüphe götürmez bir hakikattir. Zira kızıl materyalizm kuvvetten daima korkmakta olup kendini hür dünyadan kuvvetli hissettiği gün, milletleri yok etmek, hür dünyayı köleleştirmek için, vatansız ve Allahsız sürüleriyle hücumu geçecektir. İnsanlığın Allahsızlığa, iptidailiğe ve barbarlığa dönüşünü, maddeye esir oluşunu temsil eden kızıl emperyalizmin bu hücumu karanlıkla aydınlığın, madde ile ruhun, istibdatla hürriyetin, din ile kinin, insanlıkla hayvanlığın boğuşması olacaktır. Zaten soğuk bir şekilde devam eden bu boğuşmada galip gelebilmek için hür dünyanın maddeten olduğu kadar mânen de silâhlanması, kızıl materyalizme karşı mânevî seferberlik ilân etmesi lâzımdır.

Kızıl materyalizm, iddia edildiği gibi, realiteleri kavramaya mahsus bir metod, içtimai hareketin prensibi, tabiatın ilmî tefsirinin zarurî bir neticesi değildir. Bu iddia ilim adamlarınca tamamen çürütülmüştür. Kızıl materyalizm bugün sadece Moskof emperyalizminin buründuğu iğrenç bir maskeden, bir takım sapıkları şaşaalı vaatlerle kandıran, hür ve medenî cemiyetimizi ayakta tutan (Din, Vatan, Milliyet, Hukukî ve İçtimai Adalet, Mülkiyet ve Aile

gibi) en mukaddes içtimai müesseseleri inkâr eden, beşeriyetin refah ve huzuruna düşman olan bir Rus tuzagından başka bir şey olamamış ve olamayacaktır. Buna rağmen kızıl materyalizm vicdanlara hitap ederek dinlerin yerine kaim olmak gibi büyük bir iddia peşinde olup en zayıf noktası da budur, yani dinlerin yerine kaim olmak, Allahsızlık demek olan bu iddiasıdır. Kızıl materyalizm bir gün yıkılırsa, ki muhakkak yıkılacaktır, Allahsızlık fikri yüzünden yıkılacak ve çökecektir.

İnsanlığın bunca yıldır biriktirdiği ilim sermayesi incelenir ve mantığa uygun neticeleri ele alınırsa bu neticeler insanı daima ve zarurî olarak Allah fikrine götürecektir, Allaha ulaştıracaktır. Halbuki kızıl materyalizm, bütün mânevî müesseselerin temeli ve en büyük desteği olan dini ve Allah fikrini, bir burjuva lüksü olarak kabul eder. Onlarca din, milletlerin afyonu olup insanları ruhen fakirleştiren, muvazenesiz insanların tembellik şuurundan başka bir şey değildir. İlme ve hakikata bu kadar aykırı bir yol takip ederek gayesine ulaşmağa çalışan kızıl materyalizm, Allah fikrini benimsemiş hür ve medenî insanlığın karşısında yani ilmin ve hakikatin karşısında bir gün diz çökecek, Allahsızlık fikrinin kapkaranlık perdesi arkasında kendilerini Allahlaştırmağa çalışan kızıl çarlar bir gün yıkılacaktır.

Kızıl materyalizm, kitap satırları

Kızıl Materyalizme Karşı

Manevi Silâhlanma

Dr. Mehmet Saadettin AYGEN

Felsefî bir meslek olarak doğduğu halde sonradan mütecaviz emeller elinde bir propaganda âleti haline gelerek insanlığı tehdiye başlayan kızıl materyalizme karşı hür dünyanın maddeten silâhlandığı şüphe götürmez bir hakikattir. Zira kızıl materyalizm kuvvetten daima korkmakta olup kendini hür dünyadan kuvvetli hissettiği gün, milletleri yok etmek, hür dünyayı köleleştirmek için, vatansız ve Allahsız sürüleriyle hücumu geçecektir. İnsanlığın Allahsızlığa, iptidailiğe ve barbarlığa dönüşünü, maddeye esir olmasını temsil eden kızıl emperyalizmin bu hücumu karanlıkla aydınlığın, madde ile ruhun, istibdatla hürriyetin, din ile kinin, insanlıkla hayvanlığın boğuşması olacaktır. Zaten soğuk bir şekilde devam eden bu boğuşmada galip gelebilmek için hür dünyanın maddeten olduğu kadar mânen de silâhlanması, kızıl materyalizme karşı mânevî seferberlik ilân etmesi lâzımdır.

Kızıl materyalizm, iddia edildiği gibi, realiteleri kavramaya mahsus bir metod, içtimaî hareketin prensibi, tabiatın ilmî tefsirinin zarurî bir neticesi değildir. Bu iddia ilim adamlarınca tamamen çürütülmüştür. Kızıl materyalizm bugün sadece Moskof emperyalizminin buründuğu iğrenç bir maskeden, bir takım sapıkları şaşaalı vaatlerle kandıran, hür ve medenî cemiyetimizi ayakta tutan (Din, Vatan, Milliyet, Hukukî ve İçtimaî Adalet, Mülkiyet ve Aile

gibi) en mukaddes içtimaî müesseseleri inkâr eden, beşeriyetin refah ve huzuruna düşman olan bir Rus tuzağından başka bir şey olamamış ve olamayacaktır. Buna rağmen kızıl materyalizm vicdanlara hitap ederek dinlerin yerine kaim olmak gibi büyük bir iddia peşinde olup en zayıf noktası da budur, yani dinlerin yerine kaim olmak, Allahsızlık demek olan bu iddiasıdır. Kızıl materyalizm bir gün yıkılırsa, ki muhakkak yıkılacaktır, Allahsızlık fikri yüzünden yıkılacak ve çökecektir.

İnsanlığın bunca yıldır biriktirdiği ilim sermayesi incelenir ve mantığa uygun neticeleri ele alınırsa bu neticeler insanı daima ve zarurî olarak Allah fikrine götürecektir, Allaha ulaştıracaktır. Halbuki kızıl materyalizm, bütün mânevî müesseselerin temeli ve en büyük desteği olan dini ve Allah fikrini, bir burjuva lüksü olarak kabul eder. Onlarca din, milletlerin afyonu olup insanları ruhen fakirleştiren, muvazenesiz insanların tembellek şuurundan başka bir şey değildir. İlme ve hakikata bu kadar aykırı bir yol takip ederek gayesine ulaşmağa çalışan kızıl materyalizm, Allah fikrini benimsemiş hür ve medenî insanlığın karşısında yani ilmin ve hakikatın karşısında bir gün diz çökecek, Allahsızlık fikrinin kapkaranlık perdesi arkasında kendilerini Allahlaştırmağa çalışan kızıl çarlar bir gün yıkılacaktır.

Kızıl materyalizm, kitap satırları

Zübeyir KOÇ

«Rabbimize yalvararak, gizlice (kendiniz duyacak kadar) **düâ edin. Çünkü Allah teâlâ haddi aşanları sevmez.**
«KUR'AN-ı Kerim: 7—55

«Rabbiniz buyurdu ki: **Bana Düâ edin, düânızı kabul edeyim.»**

KUR'AN-ı Kerim: 40—60

«**Düâ ibadettir.**»

Hâdis

Düâ!., insan gücünün, takatının bittiği nokta...

Düâ!.. Kul'un Rabbine el açıp iltica ettiği gegane kapı!..

Bütün kötülükler, bütün dilekler düâ ile dökülür dilden. Gücün, kuvvetin ulaşamadığı noktalarca onunla ulaşılır onunla erişilir. En korkunç yerlerden onunla geçilir, en iy istekler onunla se-

arasından çıkarak, Moskof diyarında tarihin dehşetle anacağı bir istibdat ve tecavüz silâhı haline gelince, inkâr ettiği hakikatların bir kuvvet halinde birleşerek kendisini yıkacağından korkmuş ve bu kuvvetin meydana gelmemesi için çok çalışmıştır. Fakat kudurmuş, dinsiz ve sadece kuvvete dayanan bir rejim, bir felsefe daima yıkılmağa mahkûmdur.

Hür dünyanın Allahkî tanıyan insanları! Allahsızlara **Allahı tanıma** yolunda birleşiniz, mânevî seferberlik ilân ediniz. Ruhsuz bir kuvvetten başka büyüklüğü lomayan kızıl çarlara karşı mânen ve maddeten, birleşik bir kuvvet halinde hareket ediniz. Köpekler gibi yaşamaktansa insan gibi ölmeği **göze alarak ruhî temellere dayanan sarsılmaz bir nizam** kurunuz.

Ancak ve ancak bu yol sizi nurlu bir istikbale **götürecek, insanlığı tehdit eden kızıl canavarları, felsefeleri ve her şeyleriyle yok edecektir.**

çilir. Onunla istiğfar edilir, onunla Cennete gidilir. En büyük cefelâketcin başladığı yercde dilde vardır, onsuz geçen dakikalar, nsuz geçen her an dardır.

İki cihan güneşinin dilinde her saniye o vardı. Hz. İbrahim onunla yalvarıyordu .

Düâ doğrudan doğruya kul'un Allahından dileğidir. Her şeyde olduğu gibi düâda da en güzel rehber KUR'ANDIR. Nasıl yapılacağıının en güzel misâllerini de Peygamberimiz vermiştir. Düâ ne bağırp çağırmağa yapılandır, ne de bir sürü yaldızlı kelimelerin yan yana gelmesidir. Düâ samimiyetle, hafi bir lisanla yapılandır. Bu gün Radyolarda dinlediğimiz bir çok düâlarda bu söylediklerimizden eser bile göremiyoruz. İmam Birgivi Düânın altmıştan fazla şartını saymaktadır. Bu şartlardan kaç tanesi bulunuyr düâlarımızda ki... Rızayı Bârinin dışında yapılan Düâlar Düâ değildir.

Cenab-ı Peygamber (S.A.V.) en çok: **«İlâhi! Bize dünyada ve ahirette iyilik ver; ateş azâbından bizi muhafaza buyur.»** diye Düâ ederlerdi.

Düâlarımız kabul olmuyorsa kusuru kendimizde noksanlığı kalbimizde aramalıyız. Bundan sonra Düâlarımızın kabul olmayacağıında zerrece şüphemiz olmasın. Bunun için: **«Bana Düâ ediniz Düânızı kabul edeyim.»** fermanından başka teminata ne hacet?..

Peygamber efendimizin Düâlarından örnekler:

«**Ey kalbleri yed-i kudretinden bulunan Allahım! kalbimizi rızana uygun amel ve ibadete çevir.**»

«**İlâhi! Ben senden hidayet, takva, iffet ve ğına isterim.**»

«**Allahım! Beni affet, beni esirge, doğru yola delâlet buyur, bana âfiyet ver, helâlinden beni rızıklandır.**»

«**İlâhi! İşlerimi korumaya yarayan Dil nimi, medarı maişetim olan dünyamı, ebedî hayatı muhtevi olan ahiretimi ıslah et...**»

«**İlâhi! Fena huylar ve amellerden, nefsanî arzulardan sana sığınırım.**»

Bu güzel Hadislerden sonra:

Ey bizi bizden daha iyi bilen Allahım!.. Kalbimizle dilimizin bir olmadığı Düâlardan sana sığınırım.

Kahramanlık menkıbelerimizden:

M. KEMAL

Emretmiş

Bab, TAHSİN ÜNAL

Harp Okulu Öğret.

Millet ve memlekete, akla ve hayale gelmez binbir mezalim yapmış, hünharca canlara kıymış, namus ve iffetleri kirletmiş, hanumanlar söndürmüş olan düşmanla asvaşmak, ondan bütün bunların intikamını almak, onu memleketin harimi ismetinde kan deryasına boğmak için, birçok geceler yapılan gece yürüyüşleri ne hazin olur, bilmem bilir misiniz?.. Böyle gece yürüyüşlerinde her kafa ayrı ayrı şeyler düşünür. Uykusuz ve meşakkatle geçen uzun gecelerde, ya ya veya at sırtında sallana sallana giderken, karalığın ve hemen hatıra gelen sevgili hâtıraların verdiği bir hüznle, cephelerden uçar, gerilere gider, sevgili ve muhterem simaların, neş'e ile geçen günlerin içinde yaşamaya bağlar insan... Bedenen at sırtındasınız ama, hayalen kendinizi rahat bir yataкта, temiz bir sofraya başında, güneşli, ruha huzur veren bir evin balkonunda sanırsınız kendinizi... Fakat bu tatlı hayal âleminde çok yaşyamazsınız... nleyen bir neferin sesi, devrilen bir katır gümbürtüsü derhal insanı hayal âleminde hakikat âlemine taşır. Romantik düşünceler bir anda uçup gider. Onun yerini «vazife» hissi kaim olur.

Bu meşakkatli ve hayal ile hakikat hayatlarını karıştırarak geçirilen gece yürüyüşünden sonra, son taarruz çıkış mevzilerine girenler de çok şeyler düşünürler. Yine kafalar işlemeye başlar... Genç subaylar muhterem annelerini, aziz sevgililerini, ihtiyar subaylar çocuklarını bu mevzide düşünmeye başlarlar. Taarruz mevziinin ilerisinde, ruhunda bir Karacaoğlan veya Yunus Emre yaşayan Mehmetler köyünü, köyündeki Ayşesini düşünür. Hayalinde bir an için onlarla yaşar. Fakat bunlar da çok sür-

mez. Biraz sonra «vazife» hissi onların hepsini siler, süpürür, götürür. İnsan yalnız vazifesini düşünmeye başlar, ona dört elle sarılmayı vicdanî bir namus boreu kabul eder.

Böyle bir hâletî ruhiyenin yaşadığı bir gece ileriye, askerlerin arasına gidip onların konuşmalarını dinliyelim. Bakınız, şu sessizce yapılan konuşmaya dikkat ediniz:

— Mustafa Çavuş!.. Mustafa Çavuş!

— Ne var Arif Onbaşı?..

— Saat kaç?..

— On ikiye on var. Daha çok erken.

— Zaman da bir türlü geçmiyor ki..

Sabırım kalmadı yahu... Heyecanımdan tüfeğin namlusunu sıkı sıkı, elim tere battı.

— Benim de öyle... Yüreğim kuş gibi çırpınıyor. Yerimde duramıyorum. Yüze yüze kuyruğuna getridik. Şu işi hayırlısı ile bir bitirsek de köyümüze, işimizin gücümüzün başına bir dönse idik... Rahat ederdik gayri... Dedim ya, yerimde duramıyorum. Arif Onbaşı... Kanat-lansam, hemen uçuversem. «Eliyle karanlıқта hatlı balaları görünen dağları göstererek» Şu dağlardan aşip Gediz deresine iniversem...

Aradan dört buçuk saat kadar bir zaman geçti. Mustafa Çavuş yavaş bir sesle:

— Arif Onbaşı!.. Arif Onbaşı!

— Ne var, Mustafa Çavuş?

— Vakit yaklaşıyor Arif Onbaşı...

Bak tanyeri ağarmaya başladı. Saat da dördü yirmi geçiyor. On dakika sonra Yüzbaşının söylediği işaret topunun atılması lâzım. Hazır ol!

— Ben zaten hazırım.. Mustafa Çavuş, ölmek de var, kalmakta... Hakkını helâl et...

— Helâl olsun... Sen de hakkını helâl et Arif Onbaşı...

Aradan on dakika daha geçti. Saat tam dört buçuğa gelmişti. Çboanlar istasyonu tarafından, sabahın sessiz serinliğinde, göğü yurttarcasına bir top gürlledi. Bu top, ilk işaret topuydu... Arkadan bir daha... Bir daha gürlledi... Derken dağlar, dereler yıkılmaya, arz-ü-semavat zangır zangır sallanmaya başladı. Sanki, âhir zaman gelmişti, İsrail fülütünü çalmaya başlamıştı. Sanki kıyamet kopmuş, dağlar pamuk gibi atılmaya, toprak

Kahramanlık menkıbelerimizden:

M. KEMAL

Emretmiş

Bnb. TAHSİN ÜNAL
Harp Okulu Öğret.

Millet ve memlekete, akla ve hayale gelmez binbir mezalim yapmış, hünharca canlara kıymış, namus ve iffetleri kirletmiş, hanumanlar söndürmüş olan düşmanla asvaşmak, ondan bütün bunların intikamını almak, onu memleketin harimi ismetinde kan deryasına boğmak için, birçok geceler yapılan gece yürüyüşleri ne hazin olur, bilmem bilir misiniz?.. Böyle gece yürüyüşlerinde her kafa ayrı ayrı şeyler düşünür. Uykusuz ve meşakkatle geçen uzun gecelerde, ya ya veya at sırtında sallana sallana giderken, karalığın ve hemen hatıra gelen sevgili hâtıraların verdiği bir hüznle, cephelerden uçar, gerilere gider, sevgili ve muhterem simaların, neş'e ile geçen günlerin içinde yaşamaya bağlar insan... Bedenen at sırtındasınız ama, hayalen kendinizi rahat bir yataкта, temiz bir sofraya bağında, güneşli, ruha huzur veren bir evin balkonunda sanırsınız kendinizi... Fakat bu tatlı hayal âleminde çok yaşyamazsınız... nleyen bir neferin sesi, devriyen bir katır gümbürtüsü derhal insanı hayal âleminde hakikat âlemine taşır. Romantik düşünceler bir anda uçup gider. Onun yerini «vazife» hissi kaim olur.

Bu meşakkatli ve hayal ile hakikat hayatlarını karıştırarak geçirilen gece yürüyüşünden sonra, son taarruz çıkış mevzilerine girenler de çok şeyler düşünürler. Yine kafalar işlemeye başlar... Genç subaylar muhterem annelerini, aziz sevgililerini, ihtiyar subaylar çocuklarını bu mevzide düşünmeye başlarlar. Taarruz mevziinin ilersinde, ruhunda bir Karacaoğlan veya Yunus Emre yaşayan Mehmetler köyünü, köyündeki Ayşesini düşünür. Hayalinde bir an için onlarla yaşar. Fakat bunlar da çok sür-

mez. Biraz sonra «vazife» hissi onların hepsini siler, süpürür, götürür. İnsan yalnız vazifesini düşünmeye başlar, ona dört elle sarılmayı vicdanî bir namus borcu kabul eder.

Böyle bir hâletî ruhiyenin yaşadığı bir gece ileriye, askerlerin arasına gidip onların konuşmalarını dinliyelim. Bakınız şu sessizce yapılan konuşmaya dikkat ediniz:

— Mustafa Çavuş!.. Mustafa Çavuş!

— Ne var Arif Onbaşı?..

— Saat kaç?..

— On ikiye on var. Daha çok erken.

— Zaman da bir türlü geçmiyor ki..

Sabırım kalmadı yahu... Heyecanımdan tüfeğin namlusunu sıkı sıkı, elim tere battı.

— Benim de öyle... Yüreğim kuş gibi çırpınıyor. Yerimde duramıyorum. Yüze yüze kuyruğuna getridik. Şu işi hayırlısı ile bir bitirsek de köyümüze, işimizin gücümüzün başına bir dönse idik... Rahat ederdik gayri... Dedim ya, yerimde duramıyorum. Arif Onbaşı... Kanat-lansam, hemen uçuversem. «Eliyle karanlıkta hattı balaları görünen dağları göstererek» Şu dağlardan aşıp Gediz deresine iniversem...

Aradan dört buçuk saat kadar bir zaman geçti. Mustafa Çavuş yavaş bir sesle:

— Arif Onbaşı!.. Arif Onbaşı!

— Ne var, Mustafa Çavuş?

— Vakit yaklaşıyor Arif Onbaşı...

Bak tanyeri ağarmaya başladı. Saat da dördü yirmi geçiyor. On dakika sonra Yüzbaşının söylediği işaret topunun atılması lâzım. Hazır ol!..

— Ben zaten hazırım.. Mustafa Çavuş, ölmek de var, kalmakta... Hakkımı helâl et...

— Helâl olsun... Sen de hakkını helâl et Arif Onbaşı...

Aradan on dakika daha geçti. Saat tam dört buçuğa gelmişti. Çboanlar istasyonu tarafından, sabahın sessiz serinliğinde, göğü yurtarcasına bir top gürlledi. Bu top, ilk işaret topuydu... Arkadan bir daha... Bir daha gürlledi... Derken dağlar, dereler yıkılmaya, arz-ü-semavât zangır zangır sallanmaya başladı. Sanki, âhir zaman gelmişti. İsrail fülütünü calmaya başlamıştı. Sanki kıyamet kopmuş, dağlar pamuk gibi atılmaya, toprak

un gibi ufalanmaya başlamıştı. Sanki bin yıllık ölümler mezarlarından dışarı fırlamışlardı.

Evet bu, bir kıyamet günüydü. Bu, bir milletin kıyametinin koptuğu gündü. Anadolu'nun bağına hançer saplıyan, şeref ve haysiyetimizi payımal eden, Türk milletini sahife-i tarihten silmek isteyen bir düşmanın ahir zamanıydı. Ruz-ı-mahşer toplanacaktı. Mizan terazisi kurulacaktı. Günahkârların günâhı, sevabkârların sevabı hesap edilecek, tartılacaktı. Yaptıkları fiil ile günahkâr olanlar, âzabı âzime müstahak loup ebedî âzap yeri olan cehenneme gönderileceklerdi. Sevap işleyenler, ameli sâlihadan olanlar da ebedî felâh ve refah yeri olan cennete sevkedileceklerdi.

İşte bu top sesleri, bu işaret topları böyle bir zamanın başladığını haber veriyordu. Gök, top sesleri ile zulmetten nura kavuşurken, yer top gümbürtüsünden zelzeleye uutulmuş gibi sarsılıyor, sallanıyordu. Dağlar, top mermileri ile hallaç pamuğu gibi atılıyordu. Ordular halinde şaha kalkan koskoca bir millet, önünde durulamaz bir sel gibi düşmanın «Türkler burasını altı ayda alırlarsa altı günde aldık diye öğünebilirler» diyerek, çok güvendiği mevzilere doğru akmaya başlamıştı. Bizim Çallı Mustafa Çavuş ile Kalecikli Arif Onbaşı da kanatlanmışlar, kuş olmuşlar, uçmuşlardı.

Sabahın alaca karanlığında semavatı dolduran:

— Allah!.. Allah!.. Allah!.. avâzei vel-veleleri arasında, bu kahramanlar da heyecanlarından sanki yedi kat arşa yükselmişler, düşmanın elektrikli tel örgülerinin üstünden, bir mevcudiyeti ilâhî gibi geçivermişlerdi. Bir anda kendilerini düşman mevzilerinde bulmuşlar, kükremiş aslanlar gibi düşmanın karşısına dikilivermişlerdi. Bunun nasıl olduğunu, kendileri de bilmiyorlardı.

Okuyucularım belki bana inanmazlar. Onun için hâdiseleri, taarruza bizzat iştirak eden Kalecikli Arif Onbaşı anlatım da, ondan dinliyelim. Arif Onbaşı bakın ne diyor:

«1922 Ağustosunun 25 ini 26 sına bağlayan gece idi. Saat tam 4,30 da üç defa işaret topu atıldı. Biz de taarruza kalktık. Düşman mevzileri taarruza kalktı-

ğımız yerden çok uzak değildi. O uyurken biz adım adım burnunun dibine sokulmuştuk. Su uyur, düşman uyumaz derler ya... İşte öyle oldu. Birden tel örgülere dayandık. Ama tele falan bakan yoktu. Bir hamle, bir hamle daha yaptık. Düşmanla karşılaştık. Nasıl olmuştu?. O tel örgüleri, o mevzileri nasıl geçivermiştik, hâlâ bilemem. Görseniz ayaklarımıza nasıl kapanyorlardı. Ellerimizi, ayaklarımızı öpüyorlar, Zito Kemal, Zito Mustafa Kemal diye yalvarıyorlardı. Dünkü hainler, zalimler, şimdi köpekleşmişlerdi. Masum tavırla takınıyorlar, ölüm korkusu ile tirtir titriyorlardı. Fakat Çallı Mustafa Çavuş:

— Arkadaşlar, şu kâfirlerin yalvarmasına bakmayın, kanemayın onların göz yaşlarına. Onlar masum değil zalimdir; diyordu. Zaten kendisi onların akan yaşlarına bakmıyor, yalvarmalarına kulak asmıyordu. Önceleri karşısına çıkanları habire süngülüyordu. Sonra bir daha baktımdı, Mustafa Çavuş iki eliyle tüfeğin namlusundan tutmuş karşısına gelenlerin kafasına dipçiği gerile gerile vuruyr, kafalarını tuz buz ediyordu. Zahir dedim. Süngü ile intikamımı almaya az buluyor da işi dipçize dökmüş. Onu böyle harbeder görünce «kendisini kastederek» Onbaşı durur mu?.. İlerliyoruz... Bir aralık karşımıza iki düşman makineli tüfeği çıktı. Habire bizi tarıyordu. İlerleyen, aslanlar gibi muharebe eden arkadaşlarımız dal gibi yere seriliyorlardı. Bizim Çavuş:

— «Kendisini kastederek» Onbaşı, dedi. Şunun birisini sen sustur. Birini de ben susturayım...

Ben daha «çavuşum dur. Kendini sakın» demeye kalmadım. O bir sıçradı, bir sekti, bir sıçradı, bir sekti. Bir anda düşman makinelinin tepesine dikildi. Görmiyene yalan gelir... Allah sizi inandır-sun... Mustafa Çavuş makinelinin başında ateş eden herifi iki eliyle tuttu. Tulum gibi başından yukarı kaldırdı. Kayalardan aşağı fırlatıverdi. Gâvur askeri tuluk gibi kayalara vura vura dereye yuvarlandı gitti...

Arif Onbaşı biraz durdu. Düşüncelere daldı. Derinden bir ah!.. çektikten sonra:

Devamı 20 de

27 Mayıs İnkılâbı

- Türk Milletine Kutlu Olsun

KARDEŞ KAVGASI MUKADDERDİ

Henüz seçimlerin günü bile tesbit edilmemişti ki, yurdumuzun bir çok yerlerinde seçim faaliyeti gösteren gruplar birbirlerine düşmanca harekete tevessüle yeltenmişler, küçük çapta çarpışmaların zuhuruna vesile olmağa başlamışlardı. Dergimiz okuyucuları pek iyi hatırlarlar ki bu korkunç hâdiselere Dr. Cezmi Türk ağabeyimiz bir yazısıyla temas etmiş, acı acı sızlanmıştı.

Seçim arefesi bile değilken, patlamağa başlıyan kurşun sesleri, seçim günlerinde daha da çoğalabilecek, kardeş kanının dökülmesine sebep olabilecekti.

İşte memleketin içine düştüğü bu buhrandan milleti kurtarmak, kardeş kavgasına mani olmak üzere kahraman Türk ordusu 27 Mayıs 1960 sabahı bütün yurttan idareye fiilen hâkim olmuş, Türkün siyasi şeref ve haysiyetini bir defa daha muhafaza altına almıştır.

27 Mayıs, inanıyoruz ki Türk milli inkılâp tarihinde şerefli bir gün, hattâ bir milli bayram günü olarak kutlanacaktır.

DEMOKRASİ DENDİ (!), SEREFLERİMİZ ÇİĞNENDİ

Dergimizi ilk sayılardan beri takip edenler takdir ederler ki, salaklar, solaklar, komünistlerle mücadelemizde hep vesikalara istinat etmiştik.

6 yıllık neşir hayatımız içinde bazı solcu ve komünistlerle de kalem çarpışmasına vesile olmuştuk. Bu arada Peyami Safa ile Azzi Nesin arasındaki yazı münakaşalarında Aziz Nesinin adı ve seni iftirasına maruz kalarak mahkemeye müracaata mecbur olmuştuk.

Dergimize resmen 75 kilo kâğıt verileceği yazılı olmasına rağmen o güne kadar vasatî 15 kilo bile kâğıt alamazken

Aziz Nesin tarafından (Kâğıt Karaborsacılığı) yapmakla suçlandırıldık, Aziz Nesin yalnız bu başından büyük yalanla da kalmamış, vesikaları babamız tarafından gizli bir teşkilâttan çaldığımızı da söylemişti. Halbuki emniyet teşkilâtının hiç bir kademesinde 1 gün bile memurluk yapmayan babamız hayatta bile değildi.

Salaklara, solaklara, komünistlere yakan bir iftiraya maruz kalmanın teessürü içinde Aziz Nesini ispat hakkı tanımak üzere mahkemeye vermiştik. Netice ne oldu. Aziz Nesin beraat etti.

Demek ki bu demokrasinin (!) içinde gerefler, haysiyetler, her tip insanlar tarafından çiynebiliyor.

İmanımız tamdır ki 27 Mayıs bu sakkat zihniyete de son vermenin müjdesini getirdi.

SOLCULAR LİSTEMİZ:

Hatırlardadır ki, 62 nci sayımızda Adan başlamak üzere Türkiye'deki bütün solcuları bir liste halinde okuyucularımıza tanıtmak istemiş, genç ve körpe dimağlarını daima uyamak bulunmaları zaruretini hissetmiştik. Listede de adı geçenlerden bir kaçı bizi savcılığa şikâyet etti. Son defa ise Adnan Veli de bir dilekçeyle şikâyette bulundu. Bunun üzerine savcılık listeye devam etmemizi, aksi halde cezalanabileceğimizi ifade etti. Vicdanen bizimle beraber olduğunu söyleyen savcılığın bugünkü kanunlar muvacehesinde, suçlu olabileceğimizi ifadesi bile bir «Yeni Gün» ün doğuşunu daha çok hissettirmişti. İşte 27 Mayıs bu «Yeni Gün» ün başlangıcı, ışığıdır.

TOPRAĞIM

Yurdumun toprağı canımdan azız
Bağrında yetişen meyvesi leziz
Uğrunda ölmeyi şeref biliriz,
Fedaya hazırız canımızı biz...

Altında yatanlar benim kardeşim,
Üstünde dik gezen şerefli başım,
Baktıkça toprağa akar göz yaşım,
Gömülsün buraya benim de nâşım..

Butoprak üstüne hor basma sefil
Bil onda çok gizli, defineler var.
Bilmeden bastığın bu temiz toprak:
Sonunda olacak sana da mezar...

Kemal ÇORUH

Şeyh Şâmil Destanı'ndan:

ESKİ KAFKAS

II

Buralarda yorgun yüzlü Asya çocukları
Sürekli göçlerini müthiş mâcerâlarını
Emekleyen çocuklara gürbüz bala'lara
Bir efsâne nakleder gibi telâssiz, önemseyen
Tok, fakat şamatasız sesleriyle anlatırlar
Bir vaktin açıkları,
dudakları paralayan susuzlukları
Tedirginlikler, konup - göçmeler, korkular
Bu topraklarda, bu gür, berrak
ana - sütü gibi besleyici pınarların başlarında
Bu rahatlıkta; bu, toprağın barındıran
güvendirilen, koruyan sâhipliği karşısında
Nesilden nesile bir ninni gibi söylenir
bir masal gibi anlatılır...

Böylece muhtemel felâketlere, zulûmlara
sâdece mevsimlerin, sâdece iklimlerin değil,
İnsanoğullarının zulûmlarına
kana, ateşe, ezmeye karşı hırslarına
Farkında olmadan duya dinleye alışır
Yazların ısıtmasına, kışların üşütmesine
Bahar sellerinin alıp götürmesine alıştıkları gibi...

Buralarda yorgun yüzlü Asya çocukları
Mutluluklarını, acılarını en içli nağmelerle örmüşler
Düğünlerde, derneklerde, tenhâlarda
Kurtların, koyunların nöbetleşe indikleri su başlarında
— bâzan doğan günde bir yaşama sevinci çılgığı
bâzan gün batmalarında
ansızın ölümleri düşündüren
bir ağıt ezgisiyle — ünlerler
Kartal ulaşmaz zirvelerine dağların.

MEHMED ÇAVUŞOĞLU

Fâtih'in Şairliği

Kaşınla kirpiğini tir ile kemâna yazam.

Bu beyitte, yüz güneşe, saç, geceye, kaş yaya, kirpik oka benzetilmiş bulunmaktadır.

Fâtih'in şiirlerinin mahiyeti üzerinde de kısaca durmak gerek. Onda hâkim olan unsur, daha çok duygu ve heyecandır. Fâkir unsuru ikinci plândadır. Bu yüzdendir ki, onda lâfız (şekil) sanatlarına pek az tesadüf edilir. Fâtih'in fikir ve felsefe cephesi, bütün öteki şairlerimizinki gibi İslâmî esaslara ve tasavvufa dayanmaktadır. O da, her türlü mazmunlardan, klişeleşmiş benzetme, söz ve mefhumlardan faydalanmış, ayrıca tasavvuf umdelerini de kullanmıştır.

Böylece meselâ;

**Ey pir-i ehl-i harâbâtı mahrem it
Keş eyle bâde sırrını terk it bahâneyi**

şeklinde mısralar söylemiştir. Bunların sayısının fazla olmadığı ve mâhiyet itibariyle klişeleşmiş sözlerden ibaret bulunduğu gözden uzak tutulmamalıdır. O, bir tasavvuf şairi değildir.

Şair Fâtih'in hayat görünüşüne gelince, onu şu içli beyitte ne güzel şekilde ifade edilmiş görmekteyiz:

**Sâkıyâ mey sun ki bir gün lâlezâr elden
gider.**

**Çün irür fasl-ı azan bağ ü bahâr elden
gider.**

Fâtih'in aşk şiirleri de çok ilgi vericidir. İstanbul Fâtifi koca Hakan sevgilisine şöylece hitap ediyor:

**Benüm sen şâh-ı mahrûya kul olmak
iledür fahrüm,
Gedâ-yı dilber olmak yeğ cihânın
pâdişasından.**

Aynı konuda buna benzer bir kaç «şâhâne» beyte daha sâhip olan şair, sevgilisi tarafından cevr ü cefâ için bile olsa yâd edilmeği bir nimet saymaktadır:

**Dinmezem vuslat ümidiyle beni sâd
eylegil,
Râzıyam cevr ü cefâ kılmağ için yâd
eylegil.**

Güzellerden gelecek tegafülün, (görüp te görmemezlikten bilip te bilmemezlikten gelmenin) çok kötü olduğunu, cevr ü

cefanın bir insan olduğunu ifade eden Fuzulî'nin şu beyti, Fâtih'in yukarıdaki beytine nekadar benziyor:

Ey Fuzûli hût olanlardan tegafüldür

yaman,

**Ger cefâ hem gelşe onlardan bir ihsandır
sana.**

Fâtih, bütün divan şairlerimiz gibi fars edebiyatından faydalanmış, onun tesirinde kalmıştır. Hafız, Sa'di ve Selmân-ı Sâvecî'nin Fâtih üzerinde önemli tesirleri olmuştur. Şâir, bizim şairlerimizden ise, bilhassa Şeyhî ve Ahmed Paşanın tesirindedir. İran ve Türk şairlerinden müteessir olan Fâtih, kendinden sonra gelen şairlerimize tabiatile tesir etmiştir. Fuzulî'nin bile bazı beyitleri Fâtih'inkini andırmaktadır. Bunu izah etmek güç bir meseledir. Burada bir tesirin varlığı mı ileri sürülebilir, bir «teväürüd» mü vardır, yoksa aynı kaynaklardan faydalanma konusunda böyle bir durum mu ortaya çıkmıştır? Hangisinin doğru olduğunu kestirmek mümkün değildir.

Fâtih'in şairliği konusunda son söz olarak diyebiliriz ki, o lisana ve vezne çağdaşları derecesinde hâkim, ifadesi kuvvetli, nazmı sağlam, duygulu, zaman zaman lirizme yükselmiş orta derecede bir şairdir. Türk Edebiyatı tarihinin bütününde içinde onun yeri birinci sınıf şairlerin yanı sıra değil, ikinci üçüncü derecede bir yerdir.

YARINIMIN GÜNEŞ

**Ey.....
Tarihle kâdim, asil Millet,
Sahibi aslisi sensin bu vatanın;
Ne olur artık
Kaderine hükmet...
Bitsin bu çileler,
Dinsin gözümüzde yaşlar...
Ezilsin,
Bizim için fitne düşünen başlar...
Biz de tophyalım meyvelerini
Hâkimiyetin,
Hürriyetin...
Kaygulardan âzâde gönüllerimiz
Rahata ersin,
Ülkesinde ulviyetin...**

S. ÇETİN

İSTANBULUN FETHİ

Hâlâ yeridir, gökte melekler bizi ansın,
Bizdik görünenler, o gün ufkunda Bizansın.

Nur yüzlü zafer kızlarının sevdiği Ordu,
Bir devri kaparken yeni bir devr açıyordu.

Fethin heyecan yüklü sabahındaki engin
Tekbir ile coştuk ve atıldık dolu dizgin.

Küfr askeri surlarda yaparken nice hâle,
Gâziler, o mertlikle vuran sineleriyle,

On asrı tutan surları, birden, devirince:
Kalblerde yanan hınçlarımız döndü sevince.

Birleştirevermiştik o gün, şarkı batıyla,
Çökmüştü Binzans, bin senelik saltanatıyla.

En neş'eli bir gözle süzerken bizi Zühre,
Mirrih gibi, hâkimdik esâtir dolu şehre.

Küfrün yine âmana boyun eğdiği gündü,
ALLAH ile PEYGAMBER'i bizlerle öğündü...

Kartal gibi surlardan aşarken Ulubatlı,
Ruhlar zaferin sunduğu iksirle kanatlı.

Toprak suya hasretti, bütün kanla sulandı,
Dağlar kana, taşlar kana, otlar kana kandı.

Haçlar kapanıp yerlere, yol verdi HİLAL'e
Göklerde melekler de sevinmişti bu hâle.

FATİH'i Bizansın, o hükümdar-ı muzaffer,
Coşkundu o gün, kahraman orduyla beraber.

Hâlâ ki o coşkunuğu - hâliyle - asırlar,
Sırtında nesiller boyu bri yolla taşırlar...

Bnb. ALİ EROĞLU

AYIN FİKİR VE SANAT HAREKETLERİ

Nuri GÜRGÜR

Türk Yurdu : Türk Yurdunun 2. sayısının 2. cildi de her zamanki mükemmeliyeti ile çıktı. Şunu çekinmeden söyleyebiliriz ki memleketimiz bu derece güzel, bu derece mükemmel bir dergi daha görmemiştir. Ciddi bir kültür dergisinin, iyi niyetli olmak şartıyla, tutunacağını, okunacağını, ilgi göreceğini göstermesi bakımından Türk Yurdu önemli bir iş yapmıştır.

Osman Turan hastalığı dolayısıyla çok istifadeli ve seri halindeki başmakalelerine bir müddet ara vermiş görünüyor. Bununla beraber, 10 sene önce yazılmış ve bu sayıya alınmış olan makale de bütün tazeliğini muhafaza etmesi bakımından dikkate değer. Diğer yazıların her biri gerçekten büyük değer taşımakla fakat bilhassa Feyziye, Abdullah Tansel ve Hikmet Tonyu'nun yazıları üzerinde dikkatle durulması gereken ehemmiyete haiz. Derginin sanat bölümü gerçek sanatın sırrına vakıf olmanın ve bu yolu takip etmenin güzelliğini ihtiva ediyor. Türk Yurdu sanat bölümüne geniş bir yer ayırmakla, sanatı menfur ideolajilerine âlet etmek isteyenlerin yahut şahsî çıkarları, şöhretleri uğruna kullananların karşısına gerçek sanatın mümessili olarak çıkıyor. Bu sayıdaki şiirlerden bilhassa Kerim Aydın Erdem ve Sezâat Karakoç'un şiirleri çok kere yüzlerce şiir arasında bir tane bile ümit verici, üzerinde durulmaya lâyık olana raslamayan bizler için doyurucu, adetâ «iç açıcı» birer değer taşıyorlar.

Türk Yurdu'nun bundan sonra da aynı mükemmel havasını muhafaza etmesini temenni ederiz. Böyle bir dergi çıkardıkları için derginin mesulleri, başta Galip Erdem olmak üzere, ne kadar iftihar etseler azdır.

Dağarcık: Ankarada geçen yıl neşir hayatına atılan bu dergi Sanatta iyiyi güzeli aramak, gerçek sanatı yazmak

niyetinde. Baskısı temiz, tertibi güzel. Yazı kalitesi ikinci sayısında ilk sayısına nazaran çok daha iyi. Dağarcık'ın yurdumuzun fikir hayatında arzu ettiği yeri almaması, gayesini tahakkuk ettirmemesi için sebep yok. Her güzelin bir kusuru olur cinsinden Dağarcık'ın dili, bazı yazılarında, takip ettiği yola, sahiplendiği fikre uymuyor. Uydurma türkçeye bir az fazla rağbet edenler var aralarında. Orhan Bayramgil bilmem nedüşünür ama ikinci sayıda meslâ «yapıt» kelimesi gibi uydurmacalara yer vermeseydi olmaz mıydı?

Dağarcık, bütün okuyucularımıza çekinmeden tavsiye edeceğimiz güzel bir dergidir. Haberleşme adresi P. K. 336 Ankara. Fiyatı: 125 kuruş.

Anahtar: Konya'da çıkan Anahtar'ın 9. sayısı elimizde bulunuyor. Bu sayıda Bekir Sıtkı Erdoğan'ın bir şiiri var. Erdoğan yeni bir tarz deniyor. Eski, alıştığımız Erdoğandan farklı bir tarz:

**Bu akşam üzeri trenden önce
Son defa okşuyorum oaları
Boncuk boncuk terleri siliyorum
Başımı çevirirsem orada biri var
Ama sen değilsin artık o
Biliyorum.**

Doğu Kınası: Milliyetçi şairlerimizden Sabri Keleşoğlu Doğu Kınası adlı bir şiir kitabı neşretti. Bu kitap üzerinde ayrıca durmak isityorum. Doğu Kınası'nı bütün okurlarımız beğeneceklerinden emin olarak okuyabilirler.

VEDA HUTBESİ: Amca Matbaasının 3 renkli olarak hazırladığı Peygamber Efendimizin veda hutbesi, 1 lira fiyatla satışa çıkmıştır. Çağaloğlu - Amca Matbaasından temin edilebilir.

**Beklediğiniz kitap:
OLAN OLDU BİZLERE
Çıktı! Kapsılıyor.**

Mevcûdu, bitmek üzeredir. Fiyatı: 5 Lira... İsteme adresi:

F. Cemâl Oğuz Öcal
Sofular Yokuşu No: 20
Eyüp - İstanbul

AYIN FİKİR VE SANAT HAREKETLERİ

Nuri GÜRGÜR

Türk Yurdu: Türk Yurdunun 2. sayısının 2. cildi de her zamanki mükemmeliyeti ile çıktı. Şunu çekinmeden söyleyebiliriz ki memleketimiz bu derece güzel, bu derece mükemmel bir dergi daha görmemiştir. Ciddi bir kültür dergisinin, iyi niyetli olmak şartıyla, tutunacağını, okunacağını, ilgi göreceğini göstermesi bakımından Türk Yurdu önemli bir iş yapmıştır.

Osman Turan hastalığı dolayısıyla çok istifadeli ve seri halindeki başmakalelerine bir müddet ara vermiş görünüyor. Bununla beraber, 10 sene önce yazılmış ve bu sayıya alınmış olan makale de bütün tazeliğini muhafaza etmesi bakımından dikkate değer. Diğer yazıların her biri gerçekten büyük değer taşımakla fakat bilhassa Feyziye, Abdullah Tansel ve Hikmet Tonyu'nun yazıları üzerinde dikkatle durulması gereken ehemmiyete haiz. Derginin sanat bölümü gerçek sanatın sırrına vakıf olmanın ve bu yolu takip etmenin güzelliğini ihtiva ediyor. Türk Yurdu sanat bölümüne geniş bir yer ayırmakla, sanatı menfur ideolajilerine âlet etmek isteyenlerin yahut şahsî çıkarları, şöhretleri uğruna kullananların karşısına gerçek sanatın mümessili olarak çıkıyor. Bu sayıdaki şiirlerden bilhassa Kerim Aydın Erdem ve Sezâat Karakoç'un şiirleri çok kere yüzlerce şiir arasında bir tane bile ümit verici, üzerinde durulmaya lâyık olana raslamayan bizler için doyurucu, adetâ «iç açıcı» birer değer taşıyorlar.

Türk Yurdu'nun bundan sonra da aynı mükemmel havasını muhafaza etmesini temenni ederiz. Böyle bir dergi çıkardıkları için derginin mesulleri, başta Galip Erdem olmak üzere, ne kadar iftihar etseler azdır.

Dağarcık: Ankarada geçen yıl neşir hayatına atılan bu dergi Sanatta iyiyi güzeli aramak, gerçek sanatı yazmak

niyetinde. Baskısı temiz, tertibi güzel. Yazı kalitesi ikinci sayısında ilk sayısına nazaran çok daha iyi. Dağarcık'ın yurdumuzun fikir hayatında arzu ettiği yeri almaması, gayesini tahakkuk ettirmemesi için sebep yok. Her güzelin bir kusuru olur cinsinden Dağarcık'ın dili, bazı yazılarında, takip ettiği yola, sahip olduğu fikre uymuyor. Uydurma türkçeye bir az fazla rağbet edenler var aralarında. Orhan Bayramgil bilmem nedüşünür ama ikinci sayıda meslâ «yapıt» kelimesi gibi uydurmacalara yer vermeseydi olmaz mıydı?

Dağarcık, bütün okuyucularımıza çekinmeden tavsiye edeceğimiz güzel bir dergidir. Haberleşme adresi P. K. 336 Ankara. Fiyatı: 125 kuruş.

Anahtar: Konya'da çıkan Anahtar'ın 9. sayısı elimizde bulunuyor. Bu sayıda Bekir Sıtkı Erdoğan'ın bir şiiri var. Erdoğan yeni bir tarz deniyor. Eski, alıştığımız Erdoğandan farklı bir tarz:

**Bu akşam üzeri trenden önce
Son defa okşuyorum oaları
Boncuk boncuk terleri siliyorum
Başımı çevirsem orada biri var
Ama sen değilsin artık o
Biliyorum.**

Doğu Kınası: Milliyetçi şairlerimizden Sabri Kelemeroğlu Doğu Kınası adlı bir şiir kitabı neşretti. Bu kitap üzerinde ayrıca durmak isityorum. Doğu Kınası'nı bütün okurlarımız beğeneceklerinden emin olarak okuyabilirler.

VEDA HUTBESİ: Amca Matbaasının 3 renkli olarak hazırladığı Peygamber Efendimizin veda hutbesi, 1 lira fiyatla satışa çıkmıştır. Çağaloğlu - Amca Matbaasından temin edilebilir.

**Beklediğiniz kitap:
OLAN OLDU BİZLERE**

Çıktı, Kapsılıyor.

Mevcûdu, bitmek üzeredir. Fiyatı: 5 Lira... İsteme adresi:

F. Cemâl Oğuz Öcal
Sofular Yokuşu No: 20
Eyüp - İstanbul

ve heyecanlarla dolup taşmıştır.

Dünyanı nbiç bir köesinde, ve târihin hiçbir devrinde silâhli bir ihtilâlin, bu kadar medenî, bu kadar insanî bir ekilde başarıldığı görümemiştir. Yabancıların gıpta ve hayranlıkla (Kibar İhtilâl) diye vasıflandırdıkları bu harekâtı yaratan Türk ordusunun vekar ve oigunluğu her türlü takdir duyusunun üstündedir.

Milletimizin gözbebeği olan şanlı ordumuza, bu kutsal ve şerefli vazifesinde bütün kalbimizle müzahir olmayı ve onu bütün gücümüzle desteklemeyi, şu sırada ifa etmek mecburiyetinde bulunduğumuz milli vecibelerin birincisi sayıyoruz.

Millî Birlik Komitesini nbütü nyayın ve tebliğlerinde, Atatürkçü idealizmin izini ve ışığını görmeyi, kan dökülmeden başarılan bu ihtilâle karşı hayranlığımızı büsbütün arttırmaktadır.

Büyük Atatürkümüzün (Yurtta Sulh, Cihanda Şulh) prensibini kendisine bayrak yaparak çalışan Ordu İdarəsi, Birleşmiş Milletler Anayasasına, İnsan Hakları Evrensel Beyannameğine, NATO'ya ve CENTO'ya ve Türkiyenin akdettiği bütün ittifaklara sadakatini bildirmekle, Atatürkçü bir tutuma bağlı olduğunu **en isabetli bir şekilde teyit etmiştir.**

Kesin olarak inanıyoruz ki, Türk Ordusu, yıllar yılı özlediğimiz ideal demokrasiye bizleri kavuşturmaktan başka bir gaye gütmemektedir. Hiç bir partiyi zerre kadar tutmaksızın, tamamiye tarafsız bir idareyi fiilen hâkim ve pâyidâr kılması, bu amaçla hareket ettiğini, en küçük bir tereddüde mahal bırakmayacak bir kat'iyetle tevsik etmektedir.

Modern bir anayasanın en kısa bir zamanda hazırlanması için, yıllarca önce derin bilgilerinden feyzaldığımız muhterem ve bilgin hocalarımızın vazifelendirilmiş bulunması, bu yoldaki müsbet icraatın hem ilmî ve hem de siyasî yönden miilli teminatını teşkil etmektedir.

Dünümüzün, bugünümüzün ve yarınımızın milli ve siyasî varlığımızın yılmaz müdafii olan kahraman ordumuza güvenimizin tam ve mutlak olduğunu gurur ve tefahurla tekrarlamak isteriz.

İSLÂM TÜRKLERDE ŞAMANİZM

mensuplarından birinin şu mealdeki raporu neşredilmişti: «Köylüleri topladım. Mafevkettabiata inanmaları lâzım olduğunu anlattım. Allah denilen nesnenin yokluğunu uzun uzadıya izah ettim. Mujikler bana:

«— Evet, sözlerin doğrudur. Biz Allaha inanmıyrouz; fakat bir çaresini bul: Eski bir hamamda her gün şeytanlar dansediyorlar. Bir türlü kovamadık.» de-

diler. Anlaşıldı ki mafevkattabiata evveliden inanmalarla mücadele etmek için yanlış yollar takip ediyoruz...» Bu rapor çok manidardır. Hürafelerle mücadele etmek için yalnız propaganda kâfi değildir. Bunun için önce halkın bütün folklor maddelerini öğrenmek, ahvâli ruhiyesinden haberdar olmak gerektir. Hürafelerle mücadele edenlerin halkın bütün hürafelerini menşei bakımından izah etmeleri lâzımdır.

GELİR BANA

Bir rüzgâr ki pek uzaktan;
Türkeli'nden gelir bana.
Bir bayrak ki Bozkurtları;
Türkeli'nden gelir bana.

Bu vatanda korkusuzluk;
Hak yolunda uykusuzluk;
Savunmada kaygusuzluk;
Türkeli'nden gelir bana.

Bir bayrak ki elden ele,
Bu dâva ki dilden dile,
Hep uğruna öle öle,
Türkeli'nden gelir bana.

Şahmaranoğlu: Düşünmeden,
Semerkant'ten Düşenbe'den.
Türkmen, Başkurt hep bir beden;
Türkeli'nden gelir bana.

Hasan ŞAHMARANOĞLU

KONYA TÜRKÜSÜ

Bir türküdür döküdü dudaklardan
Ta... keyhüsrev diyarından
Akıp gelmekte zaman
Evliyalar diyarı Konya'dan.
Mantıkların bilmediği
Etrafı çınlatan «ney» sesleri
O eşi olmıyan mesneviyi
Okur gider sokaklardan
Yeşildir Konya'nın süs'ü
Meram bağlarının aküste kakülü
Her sabah türküler söyleyen bülbüfü
Susup kalmış mevlânadan.
Bu Konya'nın sesi
İnce minaresi dede bahçesi
O vızır vızır işliyen İstanbul caddesi
Seslenir durur ovalardan.
Her sabah bahçemde dökülen havuz
Oydu önderimiz yodu kılavuzumuz
Kızları narinmi narin erkekleri yavuz
Akar durur sokaklardan.
Koray'ım bırak bunları bir yana
Şu gördüğün mevlâna şu gördüğün
diyara

Hakanlar hakanı Alâaddin hana
Dualar sun her yandan.

Koray EKENER

KENDİME DOĞRU

Bul. yarat. didin, terakki et ey Türk oğlu
Şafak söken yolumuz şeref yolu şan yolu
Asırlara bir göz at bir de mazine dön, bak
«İşleyen demir» misâl «Pas tutmaz»

Anadolu

A. Mustafa KULÂBER — Arifly

ŞARKLIYIZ

Ana vatan yaşlı yaşlı,
Aral gölü sisli sisli,
Altay Tanrı dağlarımız,

Başı olmuş puslu puslu.
Asyamız yaşlı ağlıyor,
Hazar yosunlar bağlıyor,
Türkistan yürek ağlıyor,

Türküz, Türküz, Türküz diye!
Evet bizler öz şarklıyız.
Bu sözlerde çok haklıyız.
Evet öztürk öz şarklıyız.

Hem Türküz hemde islâmız,
Hey Allahım bu ne nimet,
Bütün islâm âlemine,
Dolu dolu gönder himmet.

Adana — Ömer ORTLEK

BOZKURT'LARI İKAZ

Uyanın Bozkurt'lar! Uyanın! Tanyeri
Ağarmış.
Al renkli ufukları bir bir kızıl renkler
sarmış.
Giden o son kâfileler de Altay'lara
varmış;
Al renkli ufukları bir bir kızıl renkler
sarmış.
Bir tekme vur, nerde bir kızıl görsen, ey
geç!
Sol mantrgr koftur, sarf et biraz ceht,
çek biraz renç,
Bozkurt'lar, Anadolu'muz bize bu
zengin bir gene.
Al renkli ufukları bir bir kızıl renkler
sarmış.

Recep ALİGİL — Trabzon

SEFER MARŞI

Yıkılsın devrilsin, engüç amanlar,
Açılsın cenk için bütün meydanlar.
Kükresin gürlesin, yigit arslanlar,
Serilsin ezilsin kâfir düşmanlar.

Sallayın parlasın, kılınçlar elde,
Top tüfeek patlasın ovada belde.
Titresin inlesni, yerle gök kubbe,
Alçaklar boğulsun kan akan selde.

Konya — Eşref METEOĞLU

Bugün inkârı imkânsız bir hakikat varsa o da şudur ki, bu memleketin en samimî milliyetçi, vatansever, muhafazakâr ve daima memleket hisleriyle meşbu bir topluluğu **TÜRK ORDUSUDUR.**

27 Mayıs inkılâbımızı da yapanlar, bütün siyasî endişelerin haricinde kalan Türk Ordusu olduğuna göre, Türk Milliyetçileri bu harekete fazlasiyle sevinmeli, hattâ övünmelidirler.

Kaldı ki bu hareketin başında **CEMAL PAŞA** ve **ALPASLAN TÜRKEŞ** gibi ateşli, samimî vatanseverlerle birlikte, terütâze, vatan sevgisiyle o mukaddes elbiselerin içinde **HARP OKULU** mensubu gençlerimiz var.

27 Mayıs inkılâbımızın Türk milletine hayırlı ve uğurlu olmasını diler, bu hareketi kânsız başaran bütün ordu mensuplarımızı candan tebrik ederiz. **İLHAN DARENDELİOĞLU**

— Çallı Mustafa Çavuş. öyle cesur, öyle yaman bir arkadaştı ki... Yapma, etme diyecek olsam, sen karışma yaptığımıza mani olmaya kalkarsan seni de vururum. Bu kahbelerin bana etmediği kalmadı. Anamı babamı öldürdüler, karımın, bacımın iffetini iki paralık ettiler. Şimdi Allaha şükür intikam alacak zaman geldi. Koymamalı. intikamımı almalıyım. derdi... diye ilâve etti. Sonra devamla biz ilerliyor, kovalıyor, kırıyoruz. Onlar geriliyorlar, kaçıyorlar, kırılıyorlardı. dedi. Bir aralık yine durdu. Derin derin düşündü. Yeniden bir ah cektikten sonra devam etti:

— Sincanlı Ovasında süngü süngüye gelmiştik. Mustafa Çavuş süngü ile değil, yine dipçikle döğüşüyordu. Bir aralık ne oldu ise oldu. Düşma nmakinelişinin taramasına ras geldi. Çam dalı gibi yere seriliverdi. Aman çavuşum ne oldu? diyerek yanına koştum. Vücudu delik deşik olmuştu. Yardım ederek gerilere götürmek, kahraman adamı tedavi ettirmek istedim. Kucağıma almaya yeltenince:

— Bırak, bana dokunma, dedi. Duymanın mı?... Mustafa Kemal Paşa; Ordular!.. İlk hedefiniz Akdenizdir ilerle! diye emir vermiş... Bu emri mutlaka yerine getirmek lâzım. Beni olduğum yerde bırak!.. Sen durma. Bir an evvel kavuş. Hakkını helâl et... dedi. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Lâkin duracak zaman değildi. Ayağa kalktım. Sol kolumdan sıcak sıcak bir sevin aktığını hissettim. Kolumu sıyrıp baktım. Bir kurşun kolumu delin geçmiş. Sarmak için otur-

dum. Ben kolumu sararken Kumandanım Yüzbaşı Emin Bey:

— Ne o, yaralandın mı Arif Onbaşı...

— Öyle olmuş kumandanım, ama, ehemmiyeti yok, hafif bir şey...

— Öyle ise aldırma. Yürü arkandan gel...

Yüzbaşının arkasından baktım. Yere bastıkça vinç vinç ediyordu. Çizmesi kanla dolmuştu. Kan toprağa akıyordu. O yürüdükçe arkasında kanlı bir iz bırakıyordu. Kumandanım da yaralanmıştı. Ama aldırıyor, yürüyordu. Ben durur muyum, kalktım. Bir kere daha şehit Mustafa Çavuşun yerde yatan cesedine baktım. Gözlerim gayri ihtiyarî etrafa kaydı. Etrafıma bakındım. Görmeyen gözler inanmaz. Emin olun toprak, cesetten görünmüyordu.

Kalecikli Arif Onbaşının, ikide bir «görmiyenler inanmaz» dediği o yerler gezilirken toprağın kan koktuğu hissedilir. Binlerce tümsek insanın nazarlarına çarpar. Gayri ihtiyarî insanın aklına, N. H. Onan Beyin:

«Dur, yolcu. Bilmeden gelip bastığın.

Bu toprak, bir devrin battığı yerdir.

Eğil de kulak ver .bu sessiz yığın.

Bir vatan kalbinin attığı yerdir.

Bu ıssız, gölgesiz yolun solunda.

Gördüğün bu tümsek Anadolu'nda,

İstiklâl uğrunda, namus yolunda

Can veren Mehmet'in yattığı yerdir.

Bu tümsek, koparken büyük zelzele

Son vatan parçası geçerken ele

Mehmet'in düşmanı boğduğu sele

Mübarek kanını kattığı yerdir.»

şeklindeki şiiri hatırla gelir.